

Scris de octavian.andronic pe 12 octombrie 2020, 11:06

O saptamana fara gust si miros

Multa vreme ne-am amagit in sport cu ideea ca, desi suntem o tara mica, avem oameni talentati, capabili sa obtina rezultate superioare unor natiuni cu resurse incomparabile mai mari. Campioni ca Nadia Comaneci, Ilie Nastase sau chiar „garnitura de aur” din fotbal ne-au facut sa contam in prima scena a sportului. E drept ca multe din dintre aceste performante dateaza dintr-o perioada istorica in care totalitarismul deschidea aceasta portita spre afirmare, sustinerea sportului, inclusiv cel de masa, facand parte dintr-un proiect de propaganda si de justificare a sistemului. Iar realitatea este ca fara o atentie deosebita acordata sportului de masa pentru a putea face selectia valorilor, sportul romanesc ar fi ramas la nivelul altor discipline care s-au situat la limita supravietuirii.

Ne-am imaginat cu totii ca libertatea adusa de Revolutie va descatusa toate acele disponibilitati tinute in frau de regimul comunist pe diferite criterii, intre care cel mai frecvent utilizat a fost acela al obsesiei ca sportivi valorosi vor dezerta cu prima ocazie din „lagar”, motiv pentru care erau ori blocati, ori supravegheati si santajati cu prilejul oricarei deplasari externe

Anii de libertate s-au acumulat, dar nu in favoarea performantei, inclusiv celei sportive. De trei decenii sportul romanesc traieste din amintiri sau din ultimele zbateri ale unor discipline cu traditie. Imnul romanesc a fost intonat tot mai rar sau aproape deloc la marile competitii internationale. Cei cativa campioni autentici care au supravietuit duc cu greu povara increderii si sperantelor puse in ei. O imagine emblematica pentru starea in care a ajuns sportul romanesc ne-a oferit, ca exemplu, doar ultima saptamana. Care a inceput cu o drastica si categorica infrangere (poate una dintre cele mai jenante pentru prestigiul sau personal) a Simonei Halep, exact acolo unde a cunoscut si cel mai mare succes al sau - la Roland Garros. in fata unei poloneze de doar 19 ani Simona a parut ca se afla acolo pentru a lua lectii de la o maestra. Desigur, un campion nu se poate afla in forma in fiecare zi dar exista o limita sub care nu are voie sa coboare. Iar Simona, in cele vreo 70 de minute in care a castigat doar trei puncte, a aparut ca ratacita in peisajul trist al tribunelor cu doar cativa spectatori zgribuliti. Aici poate ca ar trebui spus ceva despre modul in care Simona a folosit pauza sanitara, altfel decat pentru a filma reclame si a se relaxa...

O a doua imagine a venit din Ucraina, unde campionul nostru Viorel Simion infrunta pe cel en

titre, Berincik, într-un cadru fastuos, demn de o mare finală. Ne puneam mari speranțe în Viorel și în palmaresul său valoros, dar fără prea mult rost. Pentru că a fost pur și simplu macelarit în ring, nereușind să opună nici o rezistență adversarului sau care nu a recepționat practic nici o lovitură notabilă, dar l-a pus de vreo trei ori la podea, obligându-l să abandoneze în runda a șaptea. Am aflat din comentariul reporterului român că Simion avea o scuză: nu mai intrase în ring de un an și nu se mai antrenase deloc! Atunci ce a căutat acolo? Un prilej ca să se facă de ras și o dată cu el pe noi?

Bomboana pe coliva săptămânii sportive au pus-o baietii lui Radoi, în jurul cărora s-a desfășurat o propagandă febrilă din care reieșea că abia acum Nationala, debarasată de bosorogii lui Contra, își va spune cuvântul prin minunile tinere promovate și se va califica la competiția europeană, pe care am ratat-o sistematic în ultimii ani. Am asistat însă la un joc în care de cele mai multe ori islandezii ne-au ridiculizat pur și simplu. Iar ceea ce ar putea să para, prin scor, o înfrângere onorabilă, la limită, s-a datorat doar faptului că echipa de arbitri VAR și-a amintit că într-o fază mult precedentă s-ar fi produs un fault în careu, sancționat apoi cu un penalty, după ce islandezii ratasera între timp scorul de 3 - 0. A fost și singurul sut pe poarta al unei echipe anemice, lipsită de o idee de joc și de instrumentele tehnice pentru punerea ei în aplicare. Nu sunt însă jucătorii de vină. Nu e nici Radoi, care a făcut ce a putut cu materia primă avută la dispoziție. E de vină sistemul care a făcut din fotbal o tarabă la care se negociază jucători și rezultate, dar nu se creează nimic. Degeaba ne îmbatăm cu apă rece înaintea fiecărei confruntări de la care așteptăm o confirmare care nu vine. Pentru că nu are de la cine și de la ce.

ADRESA: <http://crct.ro/nwN4>